

Arrest

nr. 62 221 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die *loco* advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De echtgenoot van verzoekster, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, dient op 3 december 2008 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende.

Op 4 december 2008 dient verzoekster die verklaart van Zuid Afrikaanse nationaliteit te zijn een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie.

Op 15 februari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte

van de echtgenoot van verzoekster. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 59 211 van 4 april 2011.

Op 3 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van R.B. (...) geboren te (...)

Aan betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 1° van de wet van 15.12.1980: er wordt op basis van artikel 42bis, §1 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

Op 19.11.2010 werd het verblijfsrecht van de echtgenoot van betrokkene, in functie van wie betrokkene een verblijfsrecht verkreeg, ingetrokken. Bijgevolg kan betrokkene bezwaarlijk wel nog een recht op verblijf behouden.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 42, §3, juncto artikel 42quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsnorm.

Doordat verweerder besliste dat verzoeker niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in het Rijk te verblijven zoals vervat in artikel 42 §3 van de Wet van 15.12.1980.

Terwijl art. 42quater §1, 1° van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat slechts een einde komt aan het verblijfsrecht van een familielid van de burger van de Unie die zelf geen burger is van de Unie in het geval er op basis van artikel 42bis §1 een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de Wet van 15.12.1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verweerder stelt dat verzoekster geen recht meer zou hebben op verblijf in het Rijk omdat het verblijfsrecht van haar echtgenoot, in functie waarvan verzoekster een verblijfsrecht kreeg, werd ingetrokken.

Evenwel tekende de echtgenoot van verzoekster beroep aan tegen deze beslissing op datum van 29.12.2010.

De echtgenoot van verzoeker beschikt in afwachting van de behandeling ten gronde over een bijzonder verblijfsdocument waarbij hij gemachtigd is in het Rijk te verblijven in afwachting tot over zijn verzoek tot herziening is beschikt. Bovenvermeld verblijfsdocument werd aan de echtgenoot van verzoeker afgegeven op datum van 17.01.2011. Op de datum van de beslissing tot het beëindigen van het verblijfsrecht en het daaraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten (in casu : 03-02-2011) was de Dienst Vreemdelingenzaken met andere woorden reeds op de hoogte van het ingestelde beroep. Desalniettemin motiveert zij haar beslissing op grond van het zogenaamde beëindigde verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster.

Uit bovenstaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster tot op heden nog altijd voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 42 §3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Niettegenstaande de wet uitdrukkelijk in criteria voorziet, liet verweerder na deze te onderzoeken, minstens nam ze deze niet in overweging in haar beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster meent dan ook met rechte te kunnen stellen dat haar rechten van verdediging zijn geschonden voor wat betreft de correcte toepassing van de wettelijke bepalingen inzake de criteria die in overweging moeten worden genomen om het verblijfsrecht van verzoekster te beoordelen.

De wet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zonodig het nodige kan doen om te controleren of aan de naleving van de voorwaarden wordt voldaan. In casu heeft ze nagelaten dit te

doen, minstens laat ze na correct te motiveren waarom ze meent dat verzoeker niet aan die voorwaarden voldoet.

Uit bovenstaande blijkt dan ook ontegensprekelijk dat verweerder niet heeft voldaan aan haar motiveringsplicht en daarbij de rechten van verzoekster heeft geschonden.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat in de mate waarin verzoeksters verweer erop neerkomt dat haar echtgenoot een schorsend beroep had ingediend bij de Raad tegen de beslissing van 19 november 2010 waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en dat haar verblijfsrecht om die reden niet mocht worden beëindigd, er dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet aantoonbaar nog belang te hebben bij de uiteenzetting van dit middel. Het beroep dat door verzoeksters echtgenoot werd ingediend, werd immers bij arrest nr. 59 211 van 4 april 2011 verworpen. De verwerende partij is dus van oordeel dat het middel bij gebrek aan belang onontvankelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42^{quater}, § 1, 1° en artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op 19 november 2010 het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster, in functie van wie zij een verblijfsrecht verkreeg, werd ingetrokken zodat verzoekster bezwaarlijk wel nog een recht op verblijf kan behouden, het recht van verblijf van verzoekster wordt daarom ingetrokken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster van Zuid Afrikaanse nationaliteit, heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als echtgenote van een burger van de Unie. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...).”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42quater, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster op 19 november 2010 ingetrokken werd zodat er ook een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Verzoekster betwist de motieven van de *in casu* bestreden beslissing niet. De vreemdelingenwet schrijft in artikel 42quater, § 1 eerste lid, 1° uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van Unie, met name verzoeksters echtgenoot die zij heeft vervoegd.

Inzoverre verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar echtgenoot beroep aantekende tegen de beslissing van 19 november 2010 waardoor er een einde aan zijn verblijfsrecht werd gesteld en dat hij in afwachting van de behandeling ten gronde over een bijzonder verblijfsdocument beschikt waardoor hij gemachtigd is in het Rijk te verblijven in afwachting van het arrest van de Raad en dat verzoekster dus nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekster geen belang meer heeft bij deze uiteenzetting. Op 4 april 2011 werd het beroep tot nietigverklaring dat de echtgenoot van verzoekster had ingesteld door de Raad bij arrest nr. 59 211 verworpen zodat verzoekster de door haar aangevoerde kritiek niet meer dienstig kan aanvoeren.

Nu vaststaat dat het verblijf van de echtgenoot werd beëindigd kan de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding vaststellen dat op basis van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet ook aan het verblijfsrecht van verzoekster een einde kon worden gesteld.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het tijdelijk verblijfsrecht (bijlage 15) dat de echtgenoot van verzoekster kreeg door de schorsende werking van zijn beroep, geen periode van verblijf betreft zoals bepaald in artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet, zodat zij zich niet dienstig op deze bepaling kan beroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. Er is aldus geen sprake van een schending van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET